

BOTEZUL, CINA DOMNULUI, SPĂLAREA PICIOARELOR

*O prezentare din perspectivă biblică,
de misionarul Ewald Frank*

Introducere

Botezul în apă și Cina DOMNULUI sunt rânduiele biblice pe care le practică cele mai multe biserici creștine, chiar dacă sunt efectuate în moduri diferite. Dar practica originală a primei biserici s-a pierdut pe parcursul istoriei. Ani de-a rândul, cei care s-au ocupat de istoria bisericii și reformatorii, au discutat în contradictoriu despre aceste practici, folosind același Cuvânt, dar nu au reușit să ajungă la un acord și astfel, diferențele au rămas, nefiind în conformitate cu practicile bisericii primare, la care trebuie să ne întoarcem.

Despre primii creștini citim: „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor...*” (Fapte 2:42). Ei au recunoscut că apostolii au fost chemați de DOMNUL și că aceștia aveau acces la tainele Împărăției lui Dumnezeu. După învierea Sa, DOMNUL a rămas cu ucenicii Săi „*până în ziua în care S-a înălțat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt dăduse poruncile Sale apostolilor, pe care îi alesese. După patima Lui, li S-a înfățișat prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de 40 de zile și vorbind cu ei despre lucruri privitoare la Împărăția lui Dumnezeu*” (Fapte 1:2-3). Noi ne bucurăm când știm că El a vorbit despre toate lucrurile referitoare la Împărăția lui Dumnezeu. El a fost Acela care a dat însărcinarea. În ziua Cincizecimii, El a trimis Duhul Său peste ei și le-a descoperit cu exactitate ce trebuia făcut și cum să fie îndeplinită, conform voiei desăvârșite a lui Dumnezeu.

Pavel nu a fost de la început cu apostolii. El a trebuit ca, mai întâi, să-și termine „studiul teologic”, dar după convertirea sa, el a predicat aceeași Evanghelie și aceleași învățături, ca apostolii. El a fost chemat în mod supranatural și s-a îndreptat mai întâi spre Arabia. Paisprezece ani mai târziu, pe baza unei descoperiri divine, a călătorit la Ierusalim ca să compare și să vadă dacă ceea ce predica el era în acord cu ceea ce predicau apostolii. Altfel, el se temea că ar fi alergat în zadar (Gal. 2:1-2).

Cartea Faptele apostolilor și epistolele mărturisesc despre concordanța deplină a învățăturilor lor cu cele patru evanghelii și cu Vechiul Testament. De aceea, tot ce ne-a rămas de la apostoli, este învățătură și practică adevărată. Nu avem de-a face cu părerea lui Petru sau a lui Pavel, ci direct cu Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu și cu planul Său, care și astăzi este

singura unitate de măsură prin care trebuie verificat totul.

DOMNUL Isus i-a întrebat odată pe ucenicii Săi: „*Ați înțeles voi toate aceste lucruri?*» «*Da, Doamne*», I-au răspuns ei. Și El le-a zis: «*De aceea orice cărturar care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar, care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi*»”. (Mat. 13:51-52). În toate timpurile, DOMNUL a folosit oameni pe care El i-a chemat pentru sarcini deosebite în Împărăția Sa. Ei nu au prezentat cunoștință teologică, ci au fost pregătiți la școala cerească. Ei au vorbit conform înțelepciunii cerești, care era ascunsă înțelepților lumii aceasteia. Trimișii Săi au primit întotdeauna ambele: Cuvântul și Duhul Său. Astfel au avut claritatea și descoperirea voiei Sale și au știut cum s-o execute corect. Un semn de netăgăduit pentru aceasta este faptul că predicarea lor și practica sunt în concordanță deplină cu mărturia întreagă a Sfintelor Scripturi. DOMNUL nostru și apostolii aveau la dispoziție numai Vechiul Testament, pe vremea lor. Ei s-au referit la acesta, de repetate ori. În Noul Testament găsim 845 de citate din Vechiul Testament.

Predicatorii Evangheliei poartă astăzi o mare răspundere înaintea lui Dumnezeu. Fiecare slujitor din Împărăția lui Dumnezeu ar trebui să aibă curajul să compare dacă ceea ce învață și practică el, corespunde cu învățătura și practica lui Pavel și a celorlalți apostoli. Dacă nu este în concordanță cu vestirea și practica originală, ceva nu este în ordine.

Dacă Pavel a considerat necesar să-și compare învățăturile sale cu ale celorlalți apostoli, pentru a fi sigur că nu lucra în zadar, cum ar putea vreunul din noi să neglijeze lucrul acesta? Ceea ce nu corespunde cu originalul lucrurilor divine, este imitație și falsificare.

În mesajul adresat bisericii din Efes scrie: „...*ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși*” (Apoc. 2.2). Această constatare era posibilă pentru că ascultătorii comparau cele predicate, cu învățătura apostolică originală. Acei creștini credincioși biblic au observat că acești bărbați care susțineau că sunt apostoli, erau în realitate mincinoși, pentru că nu predicau mesajul dumnezeiesc curat, așa cum l-au avut apostolii.

În biserica primară nu a existat nicio neclaritate asupra botezului în apă, a Cinei DOMNULUI și asupra celorlalte învățături. DOMNUL le-a lăsat apostolilor îndrumări clare despre cum trebuiau făcute aceste lucruri. El a putut să spună despre cei pe care i-a trimis: „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă*” (Luca 10:16). Noi trebuie să prezentăm botezul și Cina DOMNULUI așa cum ne-au fost descrise în Sfintele Scripturi. În legătură directă cu Cina DOMNULUI este și spălarea picioarelor pe care, de

asemenea, o vom prezenta pe scurt, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

Decembrie, 1986

*Traducere din limba engleză, revizuită în limba română în
februarie 2012*

BOTEZUL

Mai întâi vom prezenta, pe scurt, botezul în apă. DOMNUL ne-a însărcinat să botezăm și de aceea se botează oamenii din denumirile creștine. Istoria bisericii, desigur, ne arată însă devierile de la învățătura originală și practicarea botezului. În biserica de la început exista o singură formă de botez. Astăzi, botezul este practicat în diferite feluri.

Cuvântul adresat credincioșilor din Efes este valabil și astăzi pentru orice credincios din orice loc: „*Un singur DOMN, o singură credință, un singur botez*” (Efeseni 4:5). De fapt există numai un singur DOMN, adică Dumnezeu; numai o singură credință adevărată, adică cea scripturală; numai un singur botez, cel practicat de apostoli.

În această prezentare, dorim să răspundem la următoarele întrebări: ce înseamnă botezul? De ce se face? Cine poate fi botezat? Și în cele din urmă: cum se execută un botez?

Necesitatea

La începutul Noului Testament, Ioan Botezătorul a predicat: „*Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape*” (Mat. 3:2). DOMNUL nostru S-a referit deseori la Ioan și la slujba lui. În Luca 7:29-30, El spune: „*Și tot norodul care l-a auzit și chiar vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu, primind botezul lui Ioan; dar fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui*”. Chiar și Isus Hristos a mers la râul Iordan ca să fie botezat de Ioan Botezătorul, spunând: „*Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit*”. (Mat. 3:13-17).

Chiar din prima sa predică din ziua Cincizecimii, Petru a spus mulțimii: „*Pocățiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh*” (Fapte 2:38). Botezul nu a fost lăsat la alegerea noastră, ci este necesar spre a arăta ascultarea celui credincios. Oricine recunoaște lucrarea de răscumpărare și Îl acceptă pe Hristos prin credință și astfel primește neprihănirea, va trebui să devină un urmaș al lui Isus Hristos.

Apostolul Petru ne arată necesitatea botezului prin exemplul corăbiei lui Noe: „*Când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia în care au fost scăpate prin apă un număr mic de oameni și anume opt. Icoana aceasta închipuiește acum pe voi și anume botezul*”. (1 Pet. 3:20-21). Potopul i-a nimicit pe toți cei care nu erau în corabie. Numai câțiva au crezut mesajul acelui proroc și au intrat

cu el în corabie.

Am putea să întrebăm de ce folosește Petru exemplul cu corabia în legătură cu botezul credincioșilor. Cine crede cu adevărat, acela face ceea ce a spus DOMNUL și va fi botezat în Hristos. El este corabia noastră, singurul loc de scăpare. Numai în El vom fi ocrotiți de judecățile viitoare ale mâniei Lui Dumnezeu. Mântuirea vine la noi prin credința în Isus Hristos. Credincioșii acționează apoi, în ascultare de Cuvânt și se lasă botezați în Numele DOMNULUI Isus Hristos. Cel ce nu urmează rânduiala dumnezeiască, își arată prin aceasta necredința și neascultarea față de Dumnezeu și Cuvântul Său și în cazul acesta nu intră în Hristos, care este corabia ocrotitoare. Când va veni prăpădul cel mare, mulți dintre cei ce se pretind creștini vor constata că sunt pe dinafară și vor fi pierduți.

Sigur că oamenii ar fi putut să întrebe înainte de venirea potopului: „De ce trebuie să intrăm în corabie? Unde este apa? Noi credem în Dumnezeu. Asta ar trebui să fie suficient. Totul continuă în modul obișnuit. Nu trebuie să ascultăm de acest predicator”. Ei nu au recunoscut că Noe era un proroc cu o însărcinare directă din partea DOMNULUI. Atunci a început numărătoarea inversă și, aceasta, a început și acum. În ciuda tuturor avertismentelor, oamenii au mers pe căile lor și nu au ascultat. Dintr-o dată a sosit ziua și catastrofa prezisă a lovit omenirea. Dintr-o dată, ușa a fost închisă. Cei rămași afară au pierit. Chiar și acum, se pare că totul rămâne așa cum a fost la început (2 Pet. 3:4) dar, în viitorul apropiat, la revenirea lui Hristos, se va vedea deosebirea. Ceasul lui Dumnezeu vine dintr-o dată. Timpul harului se va încheia și ușa va fi închisă. Cei ce sunt înăuntru vor fi în siguranță pentru totdeauna.

În această legătură putem doar să repetăm ceea ce a fost spus în zilele din vechime: „*Astăzi dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inimile ca în ziua răzvrătirii*” (Evrei 3:7). Chiar la sfârșit este valabilă promisiunea: „*Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit*” (Marcu 16:16). Cine este pregătit să asculte? Adevărata credință se vede prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Credința fără faptele cerute în Cuvânt este moartă și nefolositoare. Aceasta este de fapt numai o mărturie religioasă care, încă, nu a mântuit pe nimeni. Toate învățăturile creștine nu înseamnă nimic dacă nu sunt scripturale și dacă nu au legătură cu trăirea omului. Legătura noastră cu Dumnezeu este prin Cuvântul și prin Duhul care-l aduce la viață. Numai ce vine de la El, ne duce înapoi la El. Așadar, pentru fiecare credincios autentic, ascultarea de porunca botezului în apă nu este un „s-ar putea” ci un „trebuie”.

Semnificația

Botezul este un act de identificare cu moartea, îngroparea și învierea lui Hristos. Iertarea păcatelor nu este în botez. De fapt persoana care solicită botezul arată că a primit iertarea păcatelor prin sângele vărsat pe crucea Golgotei. Apostolul Petru scrie după cum urmează: *„Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu prin învierea lui Isus Hristos”* (1 Pet. 3:21). Cel ce este botezat se identifică pe sine cu Hristos, înțelegând că este răstignit împreună cu El.

Botezul este un act de ascultare al credinciosului, care urmează mărturiei credinței personale în Mântuitorul și DOMNUL Său. După cum citim și despre Filip și famen, amândoi au intrat în apă. În felul acesta se practică și astăzi, în toate bisericile credincioase Bibliei. Amândoi, atât acela care botează cât și cei ce sunt botezați, intră în apă până la brâu. Înainte de a boteza, cel care botează spune: „Frate cutare” sau „soră cutare, pe baza mărturiei credinței tale, te botez conform Cuvântului lui Dumnezeu în Numele DOMNULUI Isus Hristos”. Botezul este comparat cu o îngropare. Astfel, cel care este botezat va fi scufundat complet în apă spre înapoi, apoi va fi scos afară. Ridicarea celui botezat din apă simbolizează faptul că acesta a înviat la o viață nouă cu Hristos. Dar viața cea nouă, desigur, nu vine prin botez, ci prin nașterea din nou prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu. În orice caz, dacă niște apă este stropită sau turnată pe frunte, acest act n-ar trebui să poarte numele de „botez”, pentru că nu este botez.

Apostolul scrie: *„Fiind îngropați împreună cu El prin botez și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți”* (Col. 2:12). Scriptura nu învață că un sugar este născut din nou prin actul stropirii sau turnării de apă – din contră: învățătura clară este că oamenii trebuie mai întâi să audă evanghelia lui Isus Hristos, să primească Cuvântul în sufletul lor ca pe o sămânță și să aibă viață nouă produsă de Duhul lui Dumnezeu. Numai atunci ar trebui botezați. Botezul în apă nu înseamnă primirea Duhului Sfânt în mod automat. Botezul prin Duhul este o experiență separată. Este răspunsul lui Dumnezeu dat credinciosului care a fost ascultător, lăsându-se botezat în apă. Prin botezul cu Duhul Sfânt credinciosul respectiv primește siguranța că Îi aparține lui Dumnezeu.

În epistola către Romani, apostolul rezumă botezul în următoarele cuvinte: *„Noi deci, prin botezul în moartea Lui am fost îngropați împreună cu El, pentru ca după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El,*

printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui” (Rom. 6.4-5). Un gând asemănător este exprimat în epistola sa către Galateni, cap. 3.26-27: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos”. Nu este vorba că un păcătos uscat intră în apă ca să iasă apoi, unul ud; nu, noi vorbim despre oameni care au găsit har înaintea lui Dumnezeu, care sunt împăcați cu El, care au primit siguranța că păcatele le sunt iertate, care sunt siguri că Dumnezeu i-a primit.

Condiția

Condiția fundamentală pentru ca o persoană să fie botezată este credința personală în Mântuitorul. Chiar înainte de înălțarea Sa la cer, DOMNUL a dat o însărcinare foarte clară: „*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit*” (Mar. 16:15-16). După cum vedem, în primul rând are loc vestirea Evangheliei și nu o lucrare religioasă.

Prin predica despre împăcarea noastră cu Dumnezeu prin Isus Hristos, oamenilor le este prezentată oferta de mântuire a lui Dumnezeu. Așa cum este scris, „*credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos*” (Rom. 10:17). Trebuie să vină mai întâi o astfel de credință, lucrată de Duhul Sfânt în inimile ascultătorilor. Trebuie să existe o încuviințare interioară – un „da” spus din interior lui Dumnezeu - și acceptarea harului divin al lui Dumnezeu în inimile noastre. Omul trebuie să aibă, mai întâi, o trăire personală a mântuirii, prin care el devine credincios. Conform Rom. 8:16, „*Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu*”. Aceasta este siguranța pe care o primește oricine este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin credința în lucrarea de răscumpărare, încheiată.

După aceasta urmează, simplu, al doilea pas: botezul. „*Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați...*” (Fapte 2:41). Acest lucru s-a întâmplat imediat după ce Petru a predicat prima predică, în ziua Cincizecimii. Rezultatul a fost surprinzător. Aproape trei mii de oameni au acceptat mesajul divin, au crezut Cuvântul lui Dumnezeu care le-a fost vestit și au fost botezați. Acest model biblic a existat până în secolul al treilea după Hristos.

Apostolii și alți bărbați îmbrăcați cu puterea Duhului Sfânt au plecat să predice Evanghelia. Unul dintre ei era Filip, care a avut o slujbă puternică, fapt ce a dus la o trezire minunată în Samaria. Și acolo au venit oameni la

credință și au fost botezați în Numele DOMNULUI Isus (Fapte 8:16).

Evangelistul a lăsat trezirea și a fost călăuzit de Duhul să se alătore etiopianului care tocmai citea din cap. 53 al prorocului Isaia (Fapte 8:26-39). În vers. 35 este scris: „*Atunci Filip a luat Cuvântul, a început de la Scriptura aceasta și L-a propovăduit pe Isus*”. Predicarea a avut la bază Cuvântul profetic în care era prevestită mântuirea pe care Dumnezeu urma s-o dăruiască omenirii.

În mijlocul predicii, ascultătorul l-a întrerupt pe omul lui Dumnezeu și a spus: „*Uite apă. Ce mă împiedică să fiu botezat?*” (v. 36). Condiția era îndeplinită. Filip a acționat în deplină concordanță cu Cuvântul DOMNULUI și al apostolilor și a spus: „*Dacă crezi din toată inima, se poate*” (v. 37). Răspunsul a venit spontan: „*Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu*”. Ce convertire minunată. „*A poruncit să stea carul, s-au coborât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen*” (vers. 38). Credința a venit prin predicare, iar predicarea din Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul a lucrat în inima ascultătorului care și-a exprimat dorința de a fi botezat.

Petru a fost condus printr-o descoperire deosebită în casa sutașului roman, Corneliu din Cezareea. Predica lui a avut rezultate scripturale ca la început. Găsim relatate următoarele: „*Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul*”. (Fapte 10:44). Noi vedem că Duhul lucrează acolo unde este predicat Cuvântul. Se cuvine ca credincioșii să împlinească toată dreptatea și să facă tot ce poruncește DOMNUL. Apostolul a spus, atunci: „*Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi? Și a poruncit să fie botezați în Numele DOMNULUI Isus Hristos*” (v. 47-48). Fiecare lucrător autentic de astăzi va urma același model și fiecare credincios va dori să fie botezat scriptural, chiar dacă el a primit deja Duhul Sfânt. Tot ceea ce își are originea în Dumnezeu, rămâne până la sfârșit fără niciun fel de schimbare.

Despre vreun botez al sugarilor sau stropirea copiilor, nu găsim nici cel mai mic indiciu în Sfintele Scripturi. Oricine încearcă să justifice asemenea practici nescipturale, făcând referire la Luca 18:15-17, ar trebui să citească și versetele paralele din Mat. 19:13-15 și Mar. 10:13-16. Fără nicio urmă de îndoială, este clar că DOMNUL nostru Isus doar i-a binecuvântat pe copiii care au fost aduși la El. El și-a pus mâinile peste ei și i-a luat în brațele Sale. Nu se face niciun fel de referire la vreun botez sau stropire, în acest context. Până în ziua de azi, părinții credincioși își aduc copiii într-o biserică biblică pentru a fi înfățișați și dedicați DOMNULUI și să fie binecuvântați în Numele Său.

De asemenea, celălalt verset care este aplicat în mod greșit pentru a

susține botezul sugariilor, nu spune niciun cuvânt despre aceasta. Atunci când Pavel și Sila au fost întemnițați în Filipi, s-a întâmplat ceva supranatural. Temnicerul închisorii a fost speriat de moarte și a venit și i-a întrebat pe acei bărbați ai lui Dumnezeu: „*Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? Pavel și Sila i-au răspuns: «Crede în DOMNUL Isus și vei fi mântuit tu și casa ta»*” (Fapte 16:30-31). Chiar în versetul următor ni se spune despre cum s-a procedat: „*Și i-au vestit Cuvântul DOMNULUI, atât lui cât și tuturor celor din casa lui*”. Vedem cât de exact a fost respectată rânduiala, conform însărcinării. Înainte de a putea fi făcut botezul, a fost predicat Cuvântul, Evanghelia lui Isus Hristos și cei ascultători au crezut, apoi au fost botezați. Despre temnicer citim: „*Temnicerul i-a luat cu el chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănilor și a fost botezat îndată, el și toți ai lui*” (v. 33) Vă rog să observați: mai întâi a avut loc predicarea care a fost auzită de toți, apoi ei au crezut și numai după aceea au fost botezați. Nu se spune nimic, în acest context, despre sugari.

Felul în care este practicat, în general, botezul în zilele noastre, nu are niciun fundament biblic. Acest lucru este confirmat și de istoria bisericii. Acest fel de botez nescriptural provine din epoca când națiuni întregi au fost creștinate cu forța. În astfel de cazuri, toți membrii unei familii, inclusiv copilașii, erau atinși pe frunte cu trei picături de apă. Ca un înlocuitor pentru credința care era necesară pentru botez, au apărut nașii și nașele, despre care Biblia nu amintește nimic. După cum am putut să vedem deja din ceea ce am arătat, omul trebuie să ia o hotărâre personală înaintea lui Dumnezeu. Din păcate, predicarea din bisericile creștine nu corespunde în mare parte modelului apostolic și de aceea nu aduce rezultate biblice.

Numele

Aproape că nu există verset în Scripturi care să fie înțeles atât de greșit și folosit în mod eronat, ca Mat. 28:19: *„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh”*. Este de neînțeles, dar este adevărat: în secolul al treilea, aceste cuvinte au fost răstălmăcite și s-a născut astfel o formulă trinitară care mai este folosită și astăzi. Nimeni nu pare să observe că DOMNUL nostru a vorbit despre „Numele” (la singular). Care este acest Nume în care trebuie să botezăm? Tată, Fiu și Duh Sfânt exprimă diferitele descoperiri ale lui Dumnezeu. Dar noi trebuie să știm care este Numele, înainte de a putea să botezăm. O persoană poate fi multe: învățător, avocat, judecător, ș.a.m.d. Poate fi tată, soț și fiu – multe lucruri. Acestea sunt denumiri ale funcțiilor persoanei și își au locul lor, dar trebuie folosite în legătura corectă. Dar fiecare om, chiar dacă este învățător sau judecător, are un nume. Tot așa este și cu Dumnezeu, care are multe titluri, dar S-a descoperit în Vechiul Testament cu Numele de legământ Yahweh. Pentru botezul în apă, trebuie să-I cunoaștem Numele Lui de legământ din Noul Testament. În Mat. 28:19, a fost dată numai însărcinarea de a boteza în Numele în care El S-a descoperit ca Tată, Fiu și Duh Sfânt. Dar Numele acesta n-a fost menționat acolo.

Ne vom ocupa acum de unele versete în care este vorba despre Nume, fără ca acesta să fie pronunțat. Aceasta le va fi de mare ajutor tuturor celor ce caută adevărul. În Luca 10:17 citim: *„Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și au zis: «Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău»”*. Nu se înțelege de la sine că ei se refereau la puterea Numelui lui Isus, chiar dacă nu au pronunțat Numele? Cu siguranță, da! Într-o împrejurare, DOMNUL a spus: *„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu...”* (Mat. 18:20). Cine s-ar îndoi că El S-a referit la Numele Isus, chiar dacă nu l-a pronunțat? În Luca 24:47 citim: *„Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea pacatelor...”* Oricine știe despre ce Nume este vorba în asemenea pasaje. În Ioan 2:23 găsim afirmația: *„mulți au crezut în Numele Lui”*. Ciudat este că în cazul acestor versete, orice cititor știe despre ce Nume a fost vorba, dar nu aceeași situație este în cazul versetului 19 din Mat. 28. Este foarte ciudat. Trebuie să ne gândim foarte serios la acest lucru.

În versetele amintite mai sus, era vorba despre Numele Fiului, dar în următoarele ne vom referi la Numele Tatălui. Aici pășim pe terenul descoperirilor lui Dumnezeu. DOMNUL ne-a învățat să ne rugăm: *„Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău”* (Mat. 6:9). Milioane de

oameni repetă această rugăciune în fiecare duminică, fără ca vreunul să se întrebe care este Numele Tatălui care trebuie sfințit. În Ioan 12:28 Fiul a spus: „*Tată proslăvește Numele Tău!*” Răspunsul de sus a fost: „*L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi!*” Despre ce nume vorbea El? Care este Numele lui Dumnezeu, care Și-a proslăvit Numele și-o va mai face? Există numai un singur Nume prin care putem să ne apropiem de Dumnezeu și acesta este propriul Său Nume.

În rugăciunea Sa, Fiul a spus în legătură cu Tatăl: „*Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume*” (Ioan 17:6). Este vorba aici despre vreun Nume al lui Dumnezeu, din Vechiul Testament? Sigur că nu! Oricine a citit cu atenție, ar fi trebuit să observe că Numele Tatălui este descoperit celor ce I-au fost dați DOMNULUI nostru prin răscumpărarea din lumea aceasta. Ei sunt adevărații fii și fiice ale lui Dumnezeu. Dumnezeu îi cunoaște, iar ei, la rândul lor Îl cunosc pe Dumnezeu. Acum trebuie să aducem subiectul acesta la un numitor comun. „*Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi I-ai dat*” (v. 11). Mai clar nu poate fi spus: Numele Fiului este Numele Tatălui. Astfel citim în versetul 26: „*Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut...*” Noi vorbim aici despre un singur Dumnezeu, care are un singur Nume.

DOMNUL nostru a spus iudeilor: „*Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți*” (Ioan 5:43). Dar care este situația cu creștinii din zilele noastre? Îl primesc ei, recunoscând că Numele Tatălui și al Fiului este același? Ferice de omul care crede că Tatăl S-a descoperit în Fiul și că ne-a descoperit Numele care este mai presus de orice Nume: ISUS - Emanuel - Dumnezeu cu noi! Există o singură descoperire personală a lui Dumnezeu, care a avut loc în Isus Hristos. Există un singur Nume al lui Dumnezeu, care trebuie să ne fie descoperit: DOMNUL Isus HRISTOS. În Numele acesta, noi avem acces la Tatăl și la tronul harului. Orice genunchi se va apleca și orice limbă va mărturisi că Isus este DOMN. Dumnezeu ne-a întâlnit în Isus Hristos și numai în Isus Hristos ne putem întâlni noi cu El. În lumina acestor câteva exemple prezentate, problema din Mat. 28:19 ar trebui să fie rezolvată. Acolo se vorbește despre Nume fără a-l aminti, iar mai târziu, când este făcut botezul în apă, titlurile care aparțin acestui unic Nume sunt omise și este folosit doar Numele.

Învățătura apostolică

Acum vom avea în vedere felul în care a fost făcut botezul în biserica primară. Petru făcea parte dintre cei care L-au auzit pe DOMNUL dând însărcinarea din Matei 28. El a fost acela căruia Isus i-a dat cheile Împărăției,

ceea ce înseamnă că el a avut acces la toate lucrurile care aparțineau Împărăției lui Dumnezeu. Deja înainte de turnarea Duhului Sfânt, el s-a ridicat în mijlocul celor o sută douăzeci și a început să așeze evenimentele acelea, conform Scripturilor (Fapte 1:15). Imediat după turnarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii, el a predicat mulțimilor care se adunaseră. „*După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?»*” (Fapte 2:37). Oriunde se predică astăzi aceeași Evanghelie și Același Hristos, inimile vor fi atinse, se va pune aceeași întrebare și trebuie dat același răspuns: „*Pocățiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre*” (Fapte 2.38). Aici a fost prima ocazie când s-a practicat marea însărcinare. Cei care au crezut, au fost botezați exact conform textului din Mat. 28:19, în Numele despre care vorbise DOMNUL.

Oricine știe care este diferența dintre un titlu și un nume. Argumentul că ar fi mai importante cuvintele lui Isus decât cuvintele apostolilor, nu-l poate influența pe un om care are teamă de Dumnezeu. Oricine este născut din Dumnezeu va crede în inspirația absolută și în infailibilitatea totală a Sfintelor Scripturi în întregimea lor. Dacă i se pare cuiva că este o contradicție în Cuvântul lui Dumnezeu, ar trebui mai degrabă să creadă că această contradicție este doar în mintea lui, dar nu în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi suntem atât de copleșiți când vedem cum i-a călăuzit Duhul pe apostoli, ca să împlinească marea însărcinare.

Deja am amintit că în Samaria oamenii au crezut și au fost botezați. Vestea despre această trezire a ajuns până la Ierusalim. În legătură cu aceasta citim: „*Apostolii care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se coborâse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele DOMNULUI Isus*” (Fapte 8:14-16). Accentul este pus pe faptul că ei au fost botezați în Numele DOMNULUI Isus. Foarte ciudat? Poate că nu!

În casa lui Corneliu, apostolul Petru a poruncit celor care au crezut, să fie botezați în Numele DOMNULUI Isus Hristos (Fapte 10:48). De-a lungul Noului Testament, putem vedea copleșitoarea continuitate a învățaturii despre botezul în apă. Nu există niciun teolog care ar putea să tăgăduiască acest lucru, pentru că însuși Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește despre aceasta. Pavel a mers atât de departe încât a spus: „*Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de cea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!*” (Gal. 1:8).

Fiecare a observat că, de fiecare dată, botezul a fost făcut în Numele

DOMNULUI Isus Hristos. Apostolii au înțeles corect ce le-a spus DOMNUL. Ei au făcut totul exact după îndrumarea Învățătorului. Porunca misionară trebuie citită încet, cu atenție și în rugăciune: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.*” „Tată” nu este un nume, nici „Fiul” și nici „Duhul Sfânt”. Acestea sunt descrieri ale diferitelor descoperiri ale Aceluiași Dumnezeu. Apostolii au fost învățați de către DOMNUL însuși, chiar pe parcursul celor patruzeci de zile după învierea Sa. El a vorbit despre toate lucrurile ce țineau de Împărăția lui Dumnezeu și, desigur, botezul este una dintre învățăturile principale. Ei au recunoscut Numele în care S-a descoperit Dumnezeu Însuși ca Tată, Fiu și Duh Sfânt. Acesta este Numele în care sunt botezați adevărații credincioși. Ei au făcut exact ceea ce au fost însărcinați. Ei au putut să facă diferența între titluri, care sunt în legătură cu diferitele descoperiri și Numele dat pentru mântuirea noastră.

Acum vrem să vedem cum a botezat Pavel, pe care DOMNUL l-a ales ca vas deosebit printr-o descoperire directă a lui Isus Hristos. Când a ajuns în Efes, el a găsit doisprezece ucenici care fuseseră botezați numai cu botezul lui Ioan. Atunci el le-a făcut de cunoscut planul de mântuire și rezultatul biblic a fost: „*Când au auzit ei aceste vorbe au fost botezați în Numele DOMNULUI Isus*” (Fapte 19:5). Totul trebuie să fie bazat pe mărturia a cel puțin doi sau trei martori. Noi am luat în considerare ceea ce s-a întâmplat în Ierusalim, în Samaria, în casa lui Corneliu și, de asemenea, în Efes. Vedem că indiferent că au fost iudei, samariteni sau neamuri, fie că a predicat Petru, Filip sau Pavel - pretutindeni s-a botezat în Numele DOMNULUI Isus Hristos.

Cum am amintit deja, în Sfintele Scripturi nu poate exista nicio contradicție. Duhul lui Dumnezeu nu va da niciodată două sau trei descoperiri diferite despre același subiect. Dumnezeu Și-a ales propriii Săi oameni, în acea primă generație. Fie că a fost Petru, Pavel sau alții, ei au predicat aceeași evanghelie și au botezat în același fel. Aceasta s-a făcut în armonie deplină cu întreaga mărturie a Scripturilor. Cine ar îndrăzni să sugereze că acei bărbați care au umblat cu Isus și Pavel, care L-a întâlnit pe DOMNUL în lumina strălucitoare, L-au înțeles greșit pe DOMNUL și au botezat greșit introducând astfel o erezie în biserica nou testamentară proaspăt inaugurată? Un asemenea gând nu este altceva decât blasfemie.

Noi vrem să-l auzim pe Pavel încă o dată, cum le scrie romanilor: „*Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?*” (Rom. 6:3). El se include și pe sine aici, împreună cu aceia care au fost botezați în Numele DOMNULUI Isus Hristos. Tu cum ai fost botezat? În

Sfintele Scripturi nu există menționat vreun caz când cineva să fi fost botezat într-o formulă trinitară folosind titlurile „Tată, Fiu și Duh Sfânt”. Lucrul acesta trebuie luat în considerare foarte serios.

Toți aceia care au fost chemați la slujbă și au fost umpluți cu Duhul Sfânt au avut aceeași înțelegere, aceeași învățătură, aceeași credință, același botez, etc. Toți au fost într-o armonie deplină cu DOMNUL, cu Cuvântul Său și unii cu alții. Niciunul dintre ei nu a repetat mecanic textul din Mat. 28. Ei au știut că acolo s-a spus: „*botezați-i în Numele* (la singular, nu la plural) *Tatălui...*”. DOMNUL nostru n-a continuat să spună „și în Numele Fiului și în Numele Duhului Sfânt”. Există o singură menționare a **Numelui** și aceasta este la singular. Ei au crezut că Dumnezeu S-a descoperit ca Tată, Fiu și Duh Sfânt. Și au recunoscut și Numele care aparține acestor trei descoperiri. Ei erau oameni care au trăit în părtășie directă cu Dumnezeu. Ei nu s-au aflat sub nicio influență teologică și nici nu au folosit propriile lor interpretări. Ei au avut descoperirea divină.

Dacă cineva va lua literar Mat. 28, fără descoperire, acela va repeta doar vers. 19, fără să înțeleagă care este în realitate scopul însărcinării. Mat. 28 și Mar. 16 se referă la ultima și cea mai mare însărcinare dată de DOMNUL, pe care o găsim împlinită în Faptele Apostolilor. Acela este unicul model scriptural, valabil pentru totdeauna, cât timp există biserica Dumnezeului Celui viu.

De exemplu, dacă un învățător ar da elevilor o problemă spre rezolvare, cu siguranță el ar aștepta răspunsul, rezultatul, nicidecum repetarea problemei. Dacă învățătorul ar întreba „cât fac 3x3?” iar răspunsul ar fi „3x3 fac 3x3”, atunci oricine și-ar da seama că ceva nu este în regulă, pentru că nu a fost dat răspunsul. Când este vorba despre botez, chiar și învățătorii repetă problema și nu dau răspunsul. În loc să facă ceea ce a spus DOMNUL, ei repetă ceea ce a spus El. Numai dacă noi procedăm cum au procedat apostolii, avem confirmarea că același Domn ne-a chemat să predicăm aceeași Evanghelie. Apostolii și învățătorii din biserica primară au înțeles și-au împlinit-o conform descoperirii desăvârșite a lui Isus Hristos. Mulțumiri lui Dumnezeu că noi avem mărturia scrisă. Avem doar nevoie de aceeași iluminare prin același Duh Sfânt, ca să vedem și noi ceea ce au văzut apostolii, ca să putem învăța ceea ce au învățat ei și să botezăm așa cum au botezat ei.

Fiecare ar trebui să ia în serios această prezentare adusă ca o dovadă clară din Sfintele Scripturi. De multe ori se pare că două lucruri sunt identice. Acestea ar putea să pară apropiate, dar în același timp sunt atât de departe unul de celălalt, precum cerul de pământ. Noi nu trebuie să tăgăduim

Numele DOMNULUI. Bisericii din Filadelfia i-a fost spus: „...*nu ai tăgăduit Numele Meu*” (Apoc. 3:8). Cum este cu toți credincioșii care cântă despre Numele lui Isus, folosesc Numele acela în rugăciunile lor, care predică atât de puternic despre Numele acela, dar refuză să primească acest Nume prin botez? Într-un asemenea caz, este evident că undeva este ceva greșit.

Ce este cu toți marii evangheliști care folosesc Numele lui Isus ca să scoată draci, ca să se roage pentru bolnavi, ca să facă minuni în Numele acela puternic, tăgăduindu-L însă atunci când este vorba ca ei să se lase botezați în acel Nume și chiar luptând împotriva acestuia? Ei mărturisesc cu buzele lor cât de minunat este Numele lui Isus, dar de fapt ei nu au recunoscut Numele și ei nu sunt dispuși să poarte ocară Numelui lui Isus. Despre asemenea oameni DOMNUL a spus: „*Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi care ați lucrat fărădelege»*” (Mat. 7:22-23).

În textul acesta este vorba despre oameni care cred Evanghelia deplină. Pe de-o parte, ei beneficiază de binecuvântările promise și date Bisericii, pe de altă parte ei rămân în învățături nebiblice și tradiționale. Ei nu sunt dispuși să ia în considerare o corectură scripturală. Nu ar trebui ca fiecare să fie dispus să accepte tot ceea ce spune Biblia? Dar este nevoie de curaj pentru a sta de partea Cuvântului lui Dumnezeu și pentru a tăgădui practica tradițională, denominațională și nebiblică a botezului. Noi trebuie să ne identificăm, prin botez, cu moartea lui Hristos, dacă dorim să fim identificați cu El în învierea la o viață nouă (Rom. 6:3).

Deosebind duhurile

Este necesar să atingem un subiect foarte important. În bisericile tradiționale de astăzi, cu greu mai găsim învățătura despre o întoarcere la Dumnezeu autentică și o naștere din nou. Chiar dacă este folosită terminologia aceasta, lipsește trăirea. Dar, de asemenea, în cercurile Evangheliei depline, învățăturile de bază nu sunt verificate cu atenție. Cum este posibil ca nici învățătorii biblici și nici teologii să nu vadă cum ar trebui făcut botezul? Dacă în Biblie nu există niciun caz în care o persoană să fi fost botezată vreodată folosind formula „în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”, de ce nu se corectează slujitorii lui Dumnezeu? Ei practică un botez inventat și introdus atunci când a venit la existență biserica romano catolică. Trist, dar adevărat: chiar din zilele reformei, toate bisericile care au

apărut, au început să folosească același botez nebiblic, până în vremea noastră.

Cei mai mulți oameni vor fi surprinși să afle că în lumea vestică, aceeași formulă este folosită în spiritism și în ocultism, fiind numită „formula sacră” sau „cele trei nume înalte”. Este folosită chiar în vâjitorie, de către cei care intră în legătură cu duhurile morților. Aceeași formulă este folosită atunci când se depune jurământul la intrarea în diferite loje. Participanții care se îndoiesc de aceste lucruri, se simt ușurați când aud formula „în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt”. Chiar și atunci când practică vrăjitoria, ei se gândesc că aceasta trebuie să fie de la Dumnezeu, pentru că această formulă le este atât de cunoscută, deoarece au auzit-o deseori la biserică. Fie în magia neagră sau albă, fie la folosirea așa ziselor „cărți șase și șapte ale lui Moise”, pretutindeni se folosește aceeași formulă.

Dacă acelor oameni li se vorbește despre astfel de practici, răspunsul lor este: „Nu poate fi ceva greșit, pentru că se face în Numele lui Dumnezeu”. Nu, niciodată! Numai ceea ce este făcut în Numele lui Isus, este de fapt făcut în Numele lui Dumnezeu. Toate celelalte lucruri sunt de la Satana, care este dumnezeul acestei lumi. DOMNUL nostru nu are nimic comun cu toate practicile demonice cum ar fi ridicarea mesei, prezisul în cărți, ghicirea, chiromanția, etc. Acestea sunt interzise, în Cuvântul Său! Dar pentru că astfel de lucruri se fac sub o mască religioasă folosind acea formulă, oamenii sunt înșelați. Ce au comun practicile oculte, spiritismul, etc. cu o lucrare autentică pe care o cere Cuvântul lui Dumnezeu? De când spun aceleași lucruri slujitorii lui Dumnezeu și uneltele lui Satana? De când vine împărăția Satanei în mijlocul Împărăției lui Dumnezeu?

Fiecare trebuie să-și pună întrebarea dacă nu este același lucru când două persoane fac aceeași lucrare. Unii sunt uimiți de-a dreptul când află ce fel de lucruri se fac prin această „formulă”. Însă când aceeași formulă este folosită pentru un așa zis „botez” și alte practici religioase, ei o consideră în regulă. În Noul Testament, tot ceea ce primim de la Dumnezeu și tot ceea ce se întâmplă, are loc prin puterea lui Dumnezeu în Numele lui Isus. De aceea citim în Col. 3:17 „*Și orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele DOMNULUI Isus*”.

Acum știm că niciun apostol n-a folosit vreodată, la botez, vreo formulă „în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh”. În broșura mea „Planul lui Dumnezeu cu omenirea”, este arătat clar că singurul Dumnezeu adevărat S-a descoperit ca Tată, Fiu și Duh Sfânt sub Numele de **DOMNUL Isus Hristos**. Ceea ce este scris în Mat. 28:19 este adevărul absolut, la fel și

ceea ce scrie în Fapte 2:38 și în toate celelalte scripturi. Trebuie doar ca noi să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu în modul corect. Satana a răstălmăcit chiar de la început Cuvântul lui Dumnezeu. El a reușit să-i înșele pe oameni în modul cel mai religios posibil, printr-un botez greșit. Este de fapt o înșelăciune. Când el a venit la DOMNUL a spus: „este scris”. Dar DOMNUL nostru a răspuns: „de asemenea este scris”. Satana a scos din context scripturile și le-a folosit în mod fals. Același lucru s-a întâmplat și cu însărcinarea de a învăța și de a boteza. Satana i-a orbit pe oameni, ca ei să nu vadă slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos (2 Cor. 4:4-6). Numele despre care a vorbit Mântuitorul, le rămâne ascuns.

Toată lumea creștină este ținută în întuneric și în neștiință. Unde găsim astăzi adevărata credință scripturală? Cine ține seama de chemarea din Apoc. 18:4, pentru a ieși afară din Babilonul religios al acestui timp? Cine are ochi ca să vadă, urechi ca să audă și o inimă ca să înțeleagă? Cine poate să facă diferența și să deosebească Cuvântul lui Dumnezeu de toate tâlcuirile omenești? Dumnezeu desparte întotdeauna lumina de întuneric. Cine are curajul să se lase îndrumat, să creadă și să practice ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Toate lucrurile duhovnicești nu pot fi făcute de cunoscut cu ajutorul cărnii și al sângelui. Nu-l poate învăța unul pe celălalt. Fiecare răspunde personal înaintea lui Dumnezeu și trebuie să hotărască singur.

În încheiere, un cuvânt de avertizare. Toți aceia care doresc să ajungă în slavă ar trebui să știe următoarele: Dumnezeu nu a ținut cont de vremea de neștiință, dar acum Își descoperă voia Sa desăvârșită prin Cuvântul Său desăvârșit. El așteaptă ca fiecare să creadă în El și să procedeze conform Cuvântului Său. Noi trebuie să părăsim toate învățăturile nescipturale, chiar dacă ne pierdem popularitatea și prietenii. Trebuie să fim dispuși să ne întoarcem la învățătura, modelul și practica originală a Bibliei.

În Fapte 3 citim despre făgăduința că Dumnezeu va trimite o vreme de înviore și, de asemenea, că Hristos va rămâne în ceruri până la vremea reșezării tuturor lucrurilor. În versetele 19-21 citim: „...ca să vină de la DOMNUL vremurile de înviore și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi, pe Isus Hristos pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile reșezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Săi proroci din vechime”. Aici ni se spune foarte clar că Hristos rămâne în slavă până la vremea înviore și reșezării. Acest lucru înseamnă că acum, la sfârșit, înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos, toate lucrurile trebuie reșezate în Biserica Dumnezeului celui viu în starea originală a acesteia.

Toți creștinii care cred în a doua venire a lui Hristos au auzit predicile

despre acest subiect. De fapt, mulți așteaptă iminenta revenire a lui Hristos. Atunci de ce nu-și dau ei seama că acesta ar trebui să fie timpul în care Dumnezeu dorește să reia toate lucrurile și să dăruiască o vreme de înviorare din prezența Sa. DOMNUL și Mântuitorul este interesat numai de un singur lucru: preocuparea pentru poporul Său, pentru cei răscumpărați care formează Trupul lui Hristos. Biserica lui Isus Hristos trebuie întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Botezul biblic și toate celelalte învățături și practici așa cum au fost făcute de către apostoli, fac parte din restituire. Pavel scrie: „...fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”. (Ef. 2:20). DOMNUL Își va zidi Biserica Sa până când aceasta va fi desăvârșită și El Se poate întoarce ca s-o ducă Acasă. Dar mai întâi trebuie să fim aduși la învățăturile și practicile originale. Apoi va veni DOMNUL și ne va duce în Slavă.

Nimeni nu ar trebui să treacă în mod ușuratic peste această prezentare a botezului biblic. Dacă Dumnezeu ne va fi îndurător, vom recunoaște necesitatea de a ne potrivi cu tot ceea ce solicită Dumnezeu în Cuvântul Său și, de bună voie, vom dori să fim botezați în Numele DOMNULUI Isus Hristos. În felul acesta vom sfărâma vechiul jug care a fost pus peste toate denomițiile și care-i leagă spiritual pe toți cei botezați într-o formulă trinitară. Oricine este din Dumnezeu, va asculta și va proceda conform Cuvântului lui Dumnezeu. Ferice de cel ce ia în serios acest îndemn, deoarece este necesar pentru a fi găsiți pregătiți la revenirea lui Hristos.

CINA DOMNULUI

Înainte de a ne ocupa de subiectul referitor la Cina DOMNULUI, trebuie să vorbim despre subiectul Paștelor. Partea naturală din Vechiul Testament simbolizează și se revarsă în realitatea supranaturală a Noului Testament.

Paștele face parte și astăzi dintre cele mai importante sărbători ale comunității evreiești. DOMNUL le-a spus israeliților ca fiecare familie să jertfească un miel, să-i mănânce carnea și sângele să fie uns pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii casei respective (Exod 12). Pragul ușii nu trebuia uns, pentru ca nimeni să nu calce în picioare sângele!

Cuvântul ebraic „Pesach” înseamnă „a cruța” sau „a trece pe lângă”. În timp ce toți întâii născuți ai Egiptului au fost uciși de îngerul judecării, fiii întâi născuți ai Israelului au fost cruțați, pentru că DOMNUL a spus: „Sângele vă va sluji ca semn pe casele voastre unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie, atunci

când voi lovi țara Egiptului” (Exod 12:13).

Sângele acelor miei era vărsat ca ispășire pentru păcatele israeliților. În același timp era un semn pentru ocrotirea lor în timpul judecății. În toate casele egiptenilor se auzeau strigăte de disperare și bocet pentru că moartea lovise pretutindeni, dar în casele israeliților era o siguranță absolută. Mânia lui Dumnezeu nu putea intra, pentru că un miel fusese jertfit în locul lor. Ei au putut să iasă liberi. Același lucru este valabil în cazul celor răscumparați. Ei nu pot fi atinși de judecățile îngrozitoare ale lui Dumnezeu, atunci când mânia Lui va izbucni împotriva necredincioșilor. Sângele Mielului lui Dumnezeu este ispășirea și ocrotirea noastră. Pavel scrie Bisericii: „...*căci Hristos, Paștele noastre a fost jertfit*” (1 Cor. 5:7). De asemenea, prorocul Isaia spune: „pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El”. (Isa. 53:5). Prin moartea Lui noi am fost împăcați; prin sângele Lui s-a făcut răscumpărare pentru păcatele noastre și noi am primit viață veșnică.

DOMNUL a poruncit prin Moise ca ziua aceasta a Paștelor, care a marcat și ieșirea din Egipt, să fie pomenită într-un mod deosebit: „*Și pomenirea acestei zile s-o păstrați și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea DOMNULUI; s-o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri*”. (Exod 12:14). În vers. 26-27 se subliniază încă o dată: „*Și când vă vor întreba copiii voștri: «Ce înseamnă obiceiul acesta?» să răspundeți: «Este jertfa de ispășire în cinstea DOMNULUI care a trecut pe lângă copiii lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul și ne-a scăpat casele noastre»*”.

În același fel, Cina DOMNULUI se face ca amintire a răscumpărării noastre. Aceasta urmează să fie ținută până când revine DOMNUL (1 Cor. 11:26). Pe de-o parte privim înapoi spre ziua cea mare a împăcării, pe de altă parte privim spre ziua cea glorioasă în care toți răscumparații Îl vor întâlni pe Răscumpărător la Cina cea mare, în slavă. La inaugurarea Cinei, DOMNUL a spus: „...*să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea*” (Luca 22:19). În timp ce participăm la Cina DOMNULUI, ne aducem aminte de lucrarea încheiată de răscumpărare și, de fiecare dată când participăm, știm că am fost răscumparați când Hristos, Mântuitorul nostru, Și-a vărsat sângele pe cruce.

Mielul care a fost jertfit ca un înlocuitor, urma să fie mâncat cu pâine nedospită. De aceea citim: „*Timp de șapte zile veți mânca azime. Din cea dintâi zi veți scoate aluatul din casele voastre; căci oricine va mânca pâine dospită din ziua întâi și până în ziua a șaptea, va fi nimicit din casa lui Israel*” (Exod 12:15). Această poruncă trebuia respectată.

Inaugurarea Paștelor a avut loc chiar înaintea eliberării și ieșirii Israelului din Egipt. Cina DOMNULUI a fost inaugurată în timpul Paștelor pe care le-a ținut DOMNUL cu ucenicii Săi chiar înainte de a fi răstignit.

Prin răstignirea Lui a fost răscumpărată Biserica. „*Când a sosit ceasul, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece apostoli. El le-a zis: «Am dorit mult să mănânc Paștele acestea înainte de patima Mea; căci vă spun că de acum încolo, nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu»*” (Luca 22:14-16). În versetele 7-13 ne este relatat că DOMNUL i-a trimis pe Petru și pe Ioan îndemnându-i: „*Duceți-vă și pregătiți Paștele, ca să mâncăm*”. Când au ajuns la proprietarul casei, ei i-au spus: „*Învățătorul zice: «Unde este odaia în care să mănânc Paștele cu ucenicii Mei?»*” În Mat. 26:26 citim: „*Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine și, după ce a binecuvântat-o, a frânt-o și a dat ucenicilor, zicând: «Luați, mâncați, acesta este trupul Meu»*”. DOMNUL a fost prezent trupește când a luat pâinea în mâinile Sale și a vorbit acele cuvinte. El nu a ținut în mâini trupul Său, ci pâinea nedospită, care a fost coaptă și pregătită conform instrucțiunilor pentru sărbătorirea Paștelor.

Oriunde este sărbătorită Cina DOMNULUI într-un mod biblic, trebuie coaptă o pâine fără aluat. Această pâine va fi binecuvântată prin rugăciune. Apoi va fi frântă în multe bucăți și toți participă și iau pâinea frântă. În timp ce credincioșii iau din această pâine, ei recunosc și știu că trupul lui Hristos a fost bătut pentru ei. Ei știu că El a fost răstignit pentru ei. De asemenea, ei au recunoscut că au fost cumpărați cu prețul sângelui vărsat. Ei sunt acum proprietatea lui Dumnezeu și formează Trupul Său.

Apostolul Pavel scrie: „*Căci am primit de la DOMNUL ce v-am învățat; și anume că, DOMNUL Isus, în noaptea aceea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi (vă rog să remarcați cuvintele „pentru voi”); să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea*». Tot astfel, după cină, a luat paharul și a zis: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el». Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea DOMNULUI, până va veni El”. (1 Cor. 11:23-26).

Pavel putea să spună: „*Căci am primit de la DOMNUL...*” El a fost învățat de către DOMNUL Însuși cum trebuia sărbătorită Cina DOMNULUI. El se referă la cuvintele DOMNULUI nostru atunci când așează Cina DOMNULUI, conform evangheliilor, după cum este scris.

În Luca 22:20 se spune: „*Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul și l-a dat zicând: «Acest pahar este legământul cel nou făcut în sângele Meu care se varsă pentru voi»*”. În pahar se afla vin. Sângele legământului celui nou, care urma să fie vărsat, încă mai curgea în venele Lui și nu fusese vărsat

pe cruce. Despre o transformare a celor două elemente în trupul și în sângele lui Hristos, nu se amintește nimic. Nici Domnul nostru și nici ucenicii Lui nu au băut sânge. De fapt DOMNUL nostru a spus: „, *Nu voi mai bea de acum în colo din rodul, până în ziua când va veni Împărăția lui Dumnezeu*” (Luc.22:18). Pâinea și vinul reprezintă trupul și sângele lui Hristos, dar rămân totuși pâine și vin. El S-a referit la noul legământ și noul testament, care a intrat în vigoare în clipa morții Sale.

De asemenea, Hristos nu Se jertfește de fiecare dată când are loc împărtășirea. Conform Evrei 10:12, El S-a jertfit o dată pentru totdeauna și apoi S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Participarea la Cina DOMNULUI le oferă credincioșilor posibilitatea deosebită de a înțelege de fiecare dată înaintea lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat prin jertfirea trupului lui Hristos și prin vărsarea sângelui Său sfânt. Fiecare copil al lui Dumnezeu va trebui să-și cerceteze inima înainte de a lua parte la Cina DOMNULUI. Ori de câte ori găsim ceva ce nu-I place lui Dumnezeu, mărturisim lucrul respectiv și-l punem pe altar, crezând că sângele a reparat totul. Noi simțim cu o durere interioară suferințele DOMNULUI nostru și moartea Sa pe cruce pentru noi. Când ne gândim ce preț mare a plătit iubitul nostru Răscumpărător pentru răscumpărarea noastră, acest lucru ne smerește. Conform Sfintei Scripturi, El a intrat cu sângele Său în Locul Preasfânt din ceruri, l-a pus pe tronul de har, aducându-ne astfel o răscumpărare veșnică (Evrei 9:12).

În clipa când sângele a fost vărsat pe cruce, a fost încheiat un legământ. Ziua mântuirii începuse. Din nou, trebuie să comparăm Vechiul cu Noul Testament. În Exod 24:6-8 este scris despre cartea legământului și, de asemenea, despre sângele legământului cu care a fost stropit poporul legământului. Isus a spus: „*Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului cel nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor*” (Mat. 26:28). Prin aceasta El nu S-a referit la vinul care era în pahar, ci la sângele Lui curat, sfânt și divin, care urma să fie vărsat. El a așezat astfel Noul Testament. Noi suntem poporul legământului celui nou și avem acces direct și legătură cu cartea noului legământ.

Pavel scrie: „*Paharul binecuvântat pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine*” (1 Cor. 10:16-17). Aceste două versete sunt folosite foarte rar și, de fapt, mulți nici măcar nu știu că acestea există. Dar acestea exprimă cel mai adânc adevăr găsit în Cina DOMNULUI. Acestea ne arată Biserica ca Trup, ca părtășia vie a sfinților, care se adună în Numele lui Isus. Ei sunt rezultatul

lucrării de răscumpărare a lui Isus Hristos, Mântuitorul nostru, care S-a jertfit în trupul Său pentru noi. Pâinea pe care noi o folosim la Cina DOMNULUI, reprezintă pe de o parte trupul lui Hristos care a fost răstignit și, pe de altă parte, reprezintă Biserica, care formează acea unitate a trupului format din mai multe mădulare individuale.

Trupul lui Hristos a fost bătut și rănit, dar nu rupt, după cum este scris: *„Aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinescă Scriptura: «Nici unul din oasele Lui nu va fi rupt». Și în altă parte, Scriptura mai vorbește: «Vor vedea pe Cine au străpuns»”* (Ioan 19:36-37). Aici este vorba despre taina lui Hristos și a Bisericii Sale. Prin răscumpărare, Biserica a devenit Trupul Său – toți aceia care sunt împăcați și răscumpești și care și-au primit iertarea păcatelor lor. Pavel scrie: *„Căci după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos”*. (1 Cor. 12:12). Aici este o taină mare. Hristos are părtășie numai cu mădularele Trupului Său. Despre El citim: *„El este Capul Trupului, al Bisericii”*. (Col. 1:18).

Așa cum trupul nostru pământesc formează o unitate, dar este format din multe mădulare legate între ele și conduse de către cap, la fel este cu toate mădularele din Trupul lui Isus Hristos. *„Noi toți în adevăr am fost botezați de un singur duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh”* (1 Cor. 12:13). Este de reținut: nu prin apă, ci prin Duhul care lucrează în toți cei care cred în Isus Hristos și sunt botezați biblic. Apoi ei sunt așezați, prin Duhul, în Trupul lui Hristos. Toți răscumpești care sunt în această unitate dumnezeiască, formează Trupul DOMNULUI și Îl recunosc pe El ca și Cap și I se supun Lui în toate lucrurile. Ei simt cu fiecare mădular, se bucură cu aceia care se bucură și suferă cu aceia care suferă, pentru că 1 Cor. 12:26 spune: *„Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el”*. Dacă tu nu simți așa, atunci analizează-ți atent relația ta cu Hristos.

Nu putem să ne ocupăm acum de diferitele slujbe ale mădularelor din Trupul lui Hristos. Dar Pavel face următoarea afirmație: *„Acum Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup”* (1 Cor. 12:18-20). În vers. 27 el rezumă totul astfel: *„Voi sunteți Trupul lui Hristos și, fiecare în parte, mădularele Lui”*.

Apostolul îi îndeamnă pe credincioși să-și cerceteze inimile înainte de participarea la Cina DOMNULUI: *„Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din vinul acesta. Căci*

cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește Trupul DOMNULUI". (1 Cor. 11:28-29). Toți aceia care fac parte din Trupul lui Hristos, recunosc că El a luat asupra Sa pedeapsa noastră, păcatul nostru – totul a fost pus asupra Lui. Cei care cred în această răscumpărare deplină și iertare, se iartă, de asemenea, unii pe alții, așa cum i-a iertat Dumnezeu pe ei, în Hristos. Niciunul nu-i ține ceva în socoteală altui mădular, niciunul nu are ceva împotriva altuia. Noi trebuie să deosebim Trupul DOMNULUI. În cazul acesta este vorba despre toate mădularele care sunt deplin răscumpărate, neprihănite, sfințite și fac parte din Trupul ireproșabil și desăvârșit al lui Hristos, care este fără pată sau zbârcitură. Ei se văd unii pe alții în și prin Hristos, ei se văd unul pe celălalt așa cum îi vede Dumnezeu: fără păcat și desăvârșiți. Ei nu se cunosc unul pe altul după trup, ci după duh.

Așa cum pâinea este fără aluat, Biserica, de asemenea, trebuie să fie eliberată de tot ceea ce este o parte a unei învățături tradiționale și nescipturale. DOMNUL Isus a folosit noțiunea de „aluat” pentru a arăta învățăturile greșite ale conducătorilor religioși din vremea Sa. El a spus: „*Cum nu înțelegeți că nu v-am spus de pâini? Ci v-am spus să vă păziți de aluatul fariseilor și al saducheilor?*» Atunci au înțeles ei că nu le zisese să se păzească de aluatul pâinii, ci de învățătura fariseilor și a saducheilor” (Mat. 16:11-12).

Pavel, de asemenea, se referă la aluat în domeniul spiritual: „*Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul vechi ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți fără aluat: căci Hristos, Paștele noastre a fost jertfit. Să prăznuim dar, praznicul, nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului*” (1 Cor. 5:6-8). Oricine ia parte la Cina DOMNULUI, mărturisește înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor că el este eliberat de astfel de lucruri amintite mai sus și că are o viață nouă și este așezat în adevăr. Aceasta trebuie să se fi întâmplat cu adevărat și viața trebuie să poarte roadele acelei mărturii. Numai cuvintele nu sunt suficiente, ci trebuie să fie în realitate așa.

În Rom. 11, apostolul se referă la neprihănirea deplină și la sfințirea celor ce fac parte din Biserica Sa. Aceste lucruri au devenit valabile atunci când Hristos a murit pe cruce. Apostolul scrie: „*Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte și plămădeala este sfântă și dacă rădăcina este sfântă și ramurile sunt sfinte*”. (vers. 16). Hristos este primul rod, iar cei care-I aparțin Lui sunt și ei o parte. El este Cel Întâi născut și toți cei ce sunt născuți din aceeași sămânță a lui Dumnezeu, formează grupul celor întâi născuți. El este rădăcina acestei Vițe noi, iar adevărații credincioși sunt ramurile care poartă

roadele, conform Ioan 15. Așa cum în domeniul natural mlădițele primesc viața prin seva care urcă din rădăcini în viță, apoi poartă roadele viței, așa este cu toți cei născuți din Dumnezeu. Ei nu se alătură la ceva, ci sunt un rezultat și poartă în ei viața lui Dumnezeu și de aceea sunt părtași firii dumnezeiești. În această legătură Petru scrie: „*De aceea dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră, fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni*” (2 Pet. 1.5-7). Aici nu ne ocupăm numai de o învățătură sau cunoștință, ci acesta este rezultatul și rodul lucrării de răscumpărare, adică, adevăratul credincios. Cerința este următoarea: „*Ci, după cum Cel ce v-a chemat este Sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt».* Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre” (1 Pet. 1:15-17).

Clarificare

Datorită tradiției nescripturale, mulți cred într-o transformare a celor două substanțe în sângele și trupul lui Hristos. Dacă aceasta s-ar întâmpla cu adevărat, atunci ar fi ceva groaznic. Cine ar putea să-și închipuie că mănâncă trupul sfânt și că bea sângele sfânt și că, apoi, acele lucruri și-ar urma cursul lor firesc? Chiar și gândul acesta nu este altceva decât blasfemie. Așa ceva este exclus cu desăvârșire.

Așa cum iudeii de atunci au înțeles greșit cuvintele lui Isus, pentru că ei nu au recunoscut aplicarea duhovnicească, tot așa este acum cu creștinii. Pe vremea aceea, mulțimea a avut impresia că DOMNUL nostru îi cerea să acționeze contrar cu ceea ce spunea Legea, atunci când El a spus: „*Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică*” (Ioan 6:54). Fiecare evreu știa ce este scris în Lev. 17:10-12: „*Dacă un om din casa lui Israel sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor, mănâncă sânge de orice fel, Îmi voi întoarce fața împotriva celui ce mănâncă sângele și-l voi nimici din mijlocul poporului său. Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire. De aceea am zis copiilor lui Israel: «Nimeni dintre voi să nu mănânce sânge și nici străinul care locuiește în mijlocul vostru să nu mănânce sânge»*”. Din cauza aceasta, iudeii au fost revoltați după ce a vorbit Isus despre mâncatul trupului și băutul sângelui Său.

Cele două simboluri pământești arată înspre cele duhovnicești. Dumnezeu nu putea, pe de o parte, să interzică într-un mod atât de ferm băutul sângelui, iar apoi, mai târziu, să ceară ucenicilor Săi s-o facă. Oricine ia din pâine și vin, mărturisește că el este răscumpărat prin jertfirea Trupului și vărsarea Sângelui. Aceasta se face în amintirea aceluia eveniment măreț. Răscumpărarea și iertarea nu vin prin participarea la Cina DOMNULUI, ci a avut loc pe Golgota. Prin Cina DOMNULUI doar se amintește ceea ce s-a întâmplat acolo.

În Ioan 6 citim despre miracolul înmulțirii pâinilor, când au fost hrăniți mii de oameni. În ziua următoare, oamenii au venit la DOMNUL, iar El le-a spus: „*Adevărat, adevărat vă spun că Mă căutați nu numai pentru că ați văzut semnele, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea și v-ați săturat. Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul omului*” (Ioan 6:26-27).

El vorbea despre pâine, despre hrană, despre viața veșnică, iar mulțimea și-a amintit cum au fost hrăniți în Vechiul Testament copiii lui

Israel. Din cauza aceasta au exclamat: „*Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: «Le-am dat să mănânce pâine din cer»*” (vers. 31). Isus a spus, în continuarea acestui gând: „*Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer. Căci pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viață*». «Doamne», I-au zis ei, «*dă-ne întotdeauna această pâine*». Isus le-a zis: «*Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată*»” (vers. 32-35). Acesta este un răspuns foarte clar. Nu este nevoie de nicio tâlcuire proprie. Așa cum noi mâncăm pâinea pământească pentru a trăi fizic, tot așa avem nevoie să fim parte din Acela care este Pâinea vieții, dacă dorim să trăim veșnic.

DOMNUL Isus ni se prezintă ca Pâinea vie care s-a coborât din cer și dă lumii viața veșnică, dumnezeiască. El subliniază gândul acesta în versetele următoare: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică. Eu sunt Pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit. Pâinea care Se coboară din cer este de așa fel ca cineva să mănânce din ea și să nu moară. Eu sunt Pâinea vie care S-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva pâinea aceasta, va trăi veșnic și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu pe care îl voi da pentru viața lumii*” (Ioan 6:47-51).

Aceasta este Evanghelia! El S-a jertfit în trupul Său de carne, pentru ca noi să fim răscumparați din trupul nostru de carne și să primim viața veșnică. Pâinea cerească nu este coaptă pe pământ și hrana divină nu vine din mână omenească. DOMNUL a devenit jertfa. El a fost răstignit pentru ca toți aceia care cred în lucrarea încheiată, de răscumpărare, să primească viața veșnică și, de asemenea, să fie hrăniți spiritual. El este Pâinea vieții. Noi am devenit părtași Lui în Duhul. Așa cum El a devenit unul dintre noi, noi suntem readuși în Împărăția Lui și suntem făcuți parte din El.

Iudeii s-au certat între ei și au întrebat: „*Cum poate Omul acesta să ne dea trupul Lui să-L mâncăm?*” (Ioan 6:52). Creștinii se ceartă și astăzi asupra acestei teme, în loc să ia Cina DOMNULUI în simplitate și cu inimi recunoscătoare. Noi Îl vedem pe Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatele noastre și Și-a vărsat Sângele pentru noi. Sângele acela a fost ispășirea noastră și de aceea a trebuit adus pe altar. În Hristos era viața lui Dumnezeu. Prin moartea Sa, viața aceea a fost eliberată și a putut să se întoarcă peste toți aceia care au fost răscumparați de El.

Cuvântarea DOMNULUI făcea referire la suferința și moartea Sa. Noi trebuie să recunoaștem această parte duhovnicească și divină pe care o avem de la Dumnezeu și care ne-a fost dată prin Isus Hristos care a fost răstignit pentru noi. Prin nașterea din nou, devenim fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Pavel se exprimă astfel: „*Pentru că noi suntem mădulare ale Trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui*” (Efes. 5:30). Vorbind din perspectivă pământească, nimeni nu este carne din carnea Lui, sau os din oasele Lui. Din punct de vedere natural, noi toți provenim din Adam. Dar vorbind din perspectivă duhovnicească, noi am devenit o parte din creația¹ nouă care își are originea în Isus Hristos, DOMNUL nostru. Ca răscumpărați, noi am fost readuși în părtășie cu Dumnezeu. Noi avem în sufletele noastre viața Lui, care este viața veșnică. Pentru mintea firească, toate acestea sunt o nebunie și de aceea oamenii au propriile lor gânduri când citesc Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrurile duhovnicești trebuie înțelese duhovnicește.

DOMNUL Isus este multe: El este Calea, Adevărul, Viața, Pâinea vie, Lumina lumii, Învierea - El este totul pentru noi. Prin El suntem reșezați ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Dar Isus nu a explicat niciodată Cuvântul, El doar l-a vorbit; El a procedat în conformitate cu Cuvântul și tot ceea ce era cu privire la El, s-a împlinit. De aceea, El putea să spună: „*Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui*” (Ioan 4:34).

Oricine participă la Cina DOMNULUI, trebuie să fie pregătit în interiorul său să facă voia lui Dumnezeu, așa cum ne este arătată în Cuvântul Său. Noi trebuie să avem o relație personală cu Dumnezeu. Atunci putem spune cu adevărat: „*Hrana mea este să fac voia Celui ce m-a răscumpărat*”. Noi primim Cuvântul lui Dumnezeu și Îl primim pe Hristos, Pâinea vie care S-a coborât din cer. Sângele Lui ne-a răscumpărat, pentru că a fost vărsat pentru a fi ispășirea noastră.

Isus a spus: „*Astfel este Pâinea, care S-a coborât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri și totuși au murit: cine mănâncă Pâinea aceasta va trăi în veac*” (Ioan 6:58). După această cuvântare deosebită, mulți dintre ucenicii Săi au spus: „*Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate să o sufere?*” Chiar și cei ce-L urmau pe DOMNUL, aveau propriile lor păreri când Îl ascultau vorbind. El a vorbit foarte clar despre Sine ca fiind Pâinea care S-a coborât din cer. Dar El a văzut neputința lor și a zis: „*Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le spun Eu sunt duh și viață*” (vers. 63). Numai de sus vine lumină și descoperire asupra Cuvântului vorbit de DOMNUL. Cuvântarea Lui despre mâncatul trupului și băutul sângelui Său i-a determinat pe mulți să nu-L mai urmeze. Cearta despre aceasta n-a încetat nici în ziua de azi. Este scris: „*Din clipa aceea mulți dintre ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El. Atunci Isus a zis celor doisprezece: «Voi nu vreți să vă duceți?» «Doamne»,*

¹ Sau: zidirea – n.tr.

I-a răspuns Petru «la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice și noi am crezut că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu»” (Ioan 6:66-69). Aceeași mărturie o vor posedea toți aceia care-L urmează pe Isus Hristos. Indiferent dacă au înțeles sau nu ce a spus El, ei Îl cred, au încredere în El, Îl ascultă, Îl urmează și apoi vine timpul când vor primi claritate.

Haideți să facem un rezumat al celor scrise despre acest subiect: lucrarea de răscumpărare a avut loc o dată pentru totdeauna pe crucea de pe Golgota. Toți aceia care o primesc prin credință, iau parte la Cina DOMNULUI ca să-și amintească de ziua aceea măreață și de lucrarea de pe Golgota. Se coace o pâine suficient de mare, corespunzător numărului participanților – desigur, fără aluat, cum deja am spus. Apoi pâinea este ridicată înaintea adunării și binecuvântată în Numele DOMNULUI, prin rugăciune. După aceea este frântă și toți participă și mănâncă din aceasta. Dacă mai rămâne ceva, se mănâncă și restul, astfel nimic nu se pierde.

Apoi, paharul cu vinul care trebuie să fie numai din struguri roșii este, de asemenea, ridicat înaintea adunării și binecuvântat în Numele DOMNULUI, prin rugăciune. Toți aceia care au mâncat din pâine, iau și din paharul cu vin. Totul se face în amintirea faptului că DOMNUL nostru Și-a dat trupul Său și Și-a vărsat sângele.

Cina DOMNULUI trebuie luată așa cum a spus DOMNUL. Dacă nu se întâmplă acest lucru, slujba dumnezeiască alunecă repede în idolatrie, iar ceea ce este numit „credință” este de fapt necredință. Pavel scrie: „*Nu puteți bea paharul DOMNULUI și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa DOMNULUI și la masa dracilor. Sau vrem să întărim pe DOMNUL la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?*” (1 Cor. 10:21-22).

S-ar putea ca el să se fi referit aici la versetele din Lev. 17, unde Dumnezeu a spus cum să fie aduse jertfele. În vers. 3-7 se spune clar că jertfele care nu-I sunt plăcute DOMNULUI, nu-I sunt aduse Lui. Citim: „*Dacă cineva din casa lui Israel junghie în tabără sau afară din tabără un bou, un miel sau o capră și nu-l aduce la ușa Cortului întâlnirii, ca să-l aducă dar DOMNULUI înaintea Cortului DOMNULUI, sângele acela va fi pus în socoteala omului acela: a vărsat sânge; omul acela va fi nimicit din mijlocul poporului său. De aceea copiii lui Israel, în loc să-și înjunghie jertfele pe câmp, trebuie să le aducă la preot, înaintea DOMNULUI, la ușa Cortului întâlnirii, și să le aducă DOMNULUI ca jertfe de mulțumire. Preotul să le stropească sângele pe altarul DOMNULUI, la ușa Cortului întâlnirii; și să ardă grăsimea, care va fi de un miros plăcut DOMNULUI. Să nu-și mai aducă jertfele lor la idoli cu care curvesc. Aceasta va fi o lege vecinică pentru ei și pentru urmașii lor”*.

Dumnezeu a dat porunca și îndrumări precise despre cum și ce trebuie făcut. Israeliții erau convinși că jertfesc DOMNULUI, dar procedau conform închipuirii lor. Atunci El le-a spus clar că înaintea Lui sunt valabile numai jertfele aduse la locul stabilit de El și în felul cerut de El. Orice altceva era valabil pentru demoni.

Cine face parte din poporul lui Dumnezeu, nu poate să facă ce vrea. Totul trebuie făcut conform Cuvântului lui Dumnezeu, ca să fie valabil pentru El. Altfel, dacă intervine închipuirea noastră, atunci se face voia demonilor. Acest lucru este adevărat și în ceea ce privește Cina DOMNULUI. Pavel, în calitate de apostol luminat de Dumnezeu, a vorbit cu claritate despre aceasta. El nu a vrut ca credincioșii să se afle sub influența demonilor și totuși să participe la masa DOMNULUI.

Pe vremea apostolilor, nu erau discuții contradictorii despre Cina DOMNULUI. DOMNUL Isus dăduse porunca, iar credincioșii procedau în consecință, în toată simplitatea. De aceea spune Scriptura că ei stăruiau în frângerea pâinii. Putem citi, de asemenea, în Fapte 20:7: *„În ziua dintâi a săptămânii eram adunați la un loc ca să frângem pâinea”*.

Din formularea „frângerea pâinii” înțelegem că, la Cina DOMNULUI, accentul era pus pe pâine și pe frângerea pâinii, după cum DOMNUL Însuși o făcuse și i-a însărcinat și pe ucenicii Săi să facă la fel. Despre ei este scris: *„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni”* (Fapte 2:42).

Toți aceia care fac parte cu adevărat din Biserica Dumnezeului celui viu, se vor întoarce la aceeași învățătură și practică de la început. Ei vor așeza lucrurile la locul potrivit și vor proceda conform modelului din Sfintele Scripturi. Ei nu vor avea tâlcuiri proprii, ci vor asculta pur și simplu de Cuvânt. Pentru cei ce cred, este valabil numai ce spune Cuvântul. De aceea, Biserica adevărată ia parte la Cina DOMNULUI în amintirea celor petrecute pe Golgota. Acolo a fost vărsat sângele sfânt, pentru iertarea păcatelor noastre. Nu există niciun text în Sfintele Scripturi care să spună că oricine ia parte la Cina DOMNULUI primește astfel iertarea păcatelor. Oriunde se învață aceasta, mântuirea este legată de o lucrare religioasă și nu de credința personală în Isus Hristos.

Împărăția lui Dumnezeu își urmează drumul chiar și acum. Evanghelia lui Isus Hristos Cel răstignit și înviat, care este DOMNUL tuturor, este centrul vestirii în Biserica Dumnezeului Celui Viu. De asemenea, orice rânduială conținută în aceasta, trebuie respectată, în ascultare. În modul acesta Biserica se întoarce la starea de la început, în harul lui Dumnezeu. DOMNUL nostru este Cel dintâi și Cel de pe urmă, cu adevărat El este

Același ieri, azi și în veci. Ferice de toți aceia care Îi dăruiesc Lui și Cuvântului Său locul cuvenit și care-L recunosc ca fiind DOMNUL, făcând tot ceea ce a poruncit El să facem!

SPĂLAREA PICIOARELOR

După ce ne-am ocupat de Cina DOMNULUI, trebuie să atingem, pe scurt, subiectul spălării picioarelor. Înainte de redarea textului corespunzător din Noul Testament, trebuie să vedem cum au fost însărcinați să procedeze preoții din Vechiul Testament. Înaintea intrării în Locul Preasfânt, era un lighean care trebuia așezat după rânduiala dumnezeiască, între altarul pe care se aducea jertfa și cort, „...ca să-și spele în el Aron și fiii lui mâinile și picioarele”. (Ex. 30:19). Ei nu puteau să intre în cort, nici să vină lângă altar, fără ca mai întâi să-și spele mâinile și picioarele (v. 20). În Noul Testament, credincioșii adevărați sunt numiți „preoție sfântă”. Noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu cu un respect sfânt și trebuie să respectăm Cuvântul Său în toate privințele.

În Ioan 13:4-10 DOMNUL nostru a dat următorul exemplu: „S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar, și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins. A venit deci la Simon Petru. Și Petru I-a zis: «Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?» Drept răspuns, Isus i-a zis: «Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea». Petru i-a zis: «Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!» Isus i-a răspuns: «Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine». «Doamne», I-a zis Simon Petru, «nu numai picioarele, dar și mâinile și capul!» Isus i-a zis: «Cine s-a scaldat, nu are trebuință să-și spele decât picioarele»”.

Dacă privim aceste versete doar ca pe o relatare a ceea ce s-a petrecut, nici măcar nu simțim că Dumnezeu ne vorbește nouă. Atunci, DOMNUL a vorbit celor ce erau prezenți acolo; astăzi, El ne vorbește nouă prin același Cuvânt, în același fel. Acum, pentru o clipă, trebuie să ne transpunem în situația lui Petru. El a întrebat: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?” DOMNUL i-a răspuns: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea”. Petru și-a mai subliniat încă o dată hotărârea lui, spunând: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!” El nu vroia ca DOMNUL să Se înjosească înaintea lui și să facă această slujbă pe care o făcea cea mai neînsemnată slugă atunci când intra cineva într-o casă. Dar DOMNUL și Învățătorul a dat ucenicilor Săi o învățătură foarte practică: „Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru”. DOMNUL Slavei a slujit în

smerenie și S-a predat pe deplin slujirii. El S-a dezbrăcat de haina Lui și a luat un ștergar, S-a aplecat și a devenit ca unul dintre ultimii sclavi dintr-o casă. Acesta a fost exemplul pentru ucenicii Lui, ca fiecare să-l respecte pe celălalt mai presus decât pe sine însuși. Aici, în cazul acesta, El a arătat cum se face aceasta, printr-o lecție practică.

Când DOMNUL i-a spus lui Petru: „*Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine*”, atunci apostolul s-a speriat și a putut doar să spună cu o dorință adâncă, următoarele cuvinte: „*Doamne, nu numai picioarele, dar și mâinile și capul!*” Cum putem înțelege că nu am avea parte cu El, dacă această rânduială și poruncă nu ar fi păzită? Are cineva parte cu Hristos DOMNUL, datorită spălării picioarelor? Punctul subliniat aici este ascultarea de ceea ce a spus DOMNUL. Aceasta i-o datorăm Lui și, de asemenea, unul altuia. Indiferent cât de neînsemnată pare o cerință a Lui, dacă a spus-o El și dacă este o cerință sau o hotărâre a Lui, noi trebuie s-o împlinim pur și simplu într-o credință copilărească, fără să-L întrebăm de ce o cere. Noi nu putem întreba „de ce trebuie să facem aceasta?” Dacă nu ascultăm ce a spus El, atunci întrerupem legătura cu El, pentru că El a dat porunca. Un lanț este numai atât de tare, precum cea mai slabă verigă a sa. Nouă ni se cere să procedăm conform fiecărui Cuvânt și hotărâri, iar noi trebuie s-o facem de bună voie și în mod serios, spre a-I fi plăcuți Lui.

În Ioan 13:12-17 citim: „*După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: «Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți «Învățătorul și DOMNUL» și bine ziceți, căci sunt. Deci dacă Eu, DOMNUL și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat, vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți»*”.

Cuvintele Învățătorului sunt foarte clare. Acestea nu pot fi înțelese greșit de către cineva care le ia așa cum au fost spuse. El a spus: „*Deci dacă Eu, DOMNUL și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora*”. Nu este nevoie să explice nimeni sau să-și prezinte tâlcuirea personală. Dacă DOMNUL a spus să ne spălăm picioarele unii altora, El a vrut să spună exact ceea ce a spus: „*...și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora*”. Aceasta nu are nimic comun cu obiceiul oriental. El n-a vorbit aici despre ceva ce era practicat în general. El a știut despre aceasta, dar a spus foarte clar: „*Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu*”. Aceasta este o hotărâre²

² Se referă la spălarea picioarelor – n.tr.

clară care nu poate fi pusă sub semnul întrebării. El a subliniat porunca aceasta cu cuvintele: *„Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis”*.

De fiecare dată când DOMNUL folosește exprimarea „adevărat, adevărat”, trebuie să fim foarte atenți ce spune, pentru că atunci El subliniază ceva important. Aici, în Ioan 13, El a făcut-o de mai multe ori.

Despre spălarea picioarelor nu poate fi spus mai mult. La începutul Bisericii nou testamentare, aceasta a fost înțeleasă și practică fără a fi amintită prea des. Pavel se referă o dată la condițiile văduvelor care trebuiau ajutate de către biserica locală. Și aceasta era o condiție trasată de el, după cum se găsește în 1 Tim. 5:10: *„...să fie cunoscută pentru faptele ei bune, să fi crescut copii, să fi fost primitoare de oaspeți, să fi spălat picioarele sfinților, să fi ajutat pe cei nenorociți, să fi dat ajutor la orice faptă bună”* (1 Tim. 5:10).

Noi am arătat cu ajutorul Bibliei, că DOMNUL nostru a rânduit spălarea picioarelor și a dat El Însuși exemplul practic pentru noi. De aceea, nimeni care este într-adevăr sincer, nu va dezbate aceste lucruri. Acestea trebuie făcute! Dacă cineva explică vreun verset și îi îndeamnă pe ascultători la neascultare de o poruncă dată de El, ce-l motivează pe respectivul? Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie sfânt pentru fiecare credincios și noi trebuie să fim gata să ascultăm și să împlinim și cea mai mică poruncă. Într-un asemenea caz se aplică Cuvântul DOMNULUI: *„Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți”*. De la început și până la sfârșit, binecuvântarea se odihnește peste împlinatorii Cuvântului și nu peste aceia care doar îl aud și nu-l împlinesc. Fie ca DOMNUL să facă din noi astfel de oameni, care umblă pe căile Lui și fac așa cum ne-a poruncit El, chiar și în cazul acesta. Nu întrebați „de ce?”, nu spuneți „este absurd!” și să nu credeți că nu este necesar. DOMNUL a spus-o, El a poruncit-o, El a practicat-o și El a spus: *„Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu”*. Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL în Cuvântul Său. Amin.

BROȘURA ESTE GRATUITĂ.

Website: **www.evangelia.ro**
Adresă e-mail: **evangelia.ro@gmail.com**

Autor și editor:
Ewald Frank, Mission-Center
P.O. Box 100707, 47707 Krefeld, Germany
www.freie-volksmission.de

Toate drepturile rezervate. Porțiuni din această broșură nu pot fi folosite fără consimțământ scris.